

Scénář Miloslav Šťastný

Pamětník: “Já jsem byl takhle honěnej pendrekem o něco dřív a to bylo na 28. října roku 89.” (hudba: bublák)

Sebastian:

O narušení klidu a veřejného pořádku se v den státního svátku v Praze na Václavském náměstí pokusilo asi tři tisíce osob. Pořádkové síly při použití mírných prostředků pak vytlačily demonstranty z Václavského náměstí.
(hudba: bublák)

Lukáš:

Napsalo Rudé Právo 30. října 1989 (hudba: bublák)

Anička: To bylo Miloslavu Šťastnému 50 let. Nikdy s komunismem nesouhlasil. Vedla ho k tomuto názoru zkušenost jeho rodiny.

Pamětník: „Mí oba rodiče vstoupili v roce 45 do komunistické strany a dlouho nevydrželi. Táta se spolu s komunistama začal už o rok později rozcházet, a pak zejména, když jsme odmítli tzv. Marshallův plán, to bylo ještě před únorem, jó, 47. No a pak holt jsme byli to, čemu se tehdy říkalo reakcionáři.“

Sebastian: On sám nikdy nevstoupil do strany, i když byl nucen. Naopak, podepsal petici Dva tisíce slov.

Pamětník: „Samozřejmě já jsem trpěl tím, že jsem odmítl, tvrdě docela, to se musím pochlubit, jinak jsem hrdina nebyl, vstup do strany v roce sedmdesát. To jsem odmítl, výsledek toho byl, že jsem dělal v pracovní skupině, kde jsem měl až sedm lidí, a nikdy jsem nebyl jmenovanej jejich vedoucím a nedostal plat vedoucího.“

Lukáš: Pan Šťastný také poslouchal Hlas Ameriky a svou nespokojenost s komunismem dával najevo i při volbách.

Pamětník: “Jsem občas nešel k volbám, nebo že jsem ostentativně vlez za plentu, i když se to jako jako úředně mělo jít za plentu, ale každej kdo šel za plentu byl podezřelej.”

Anička: Také se účastnil demonstrací. Na jedné takové se ocitl dne 28. října roku 1989. Toho dne se zrovna vypravil do lesa, aby si lopatkou nabral trochu hlíny na zahradu. Když se vracel domů, viděl demonstraci a tak se šel podívat.

Pamětník: *“A najednou vznikla situace, že jo, někdo tam promluvil a tak, to chvíli trvalo, a pak najednou nás ti policajti začli svírat a hnát a ty který takhle zkraje chytly ty někam autobusem odváželi (ale těch autobusů nebylo tolik, aby tam pojmulí všechny) tak ty ostatní, pak vytáhli pendreky a hnali nás, hnali nás Opletavou ulicí, a tam jsme se nějak rozptýlili, že jo.”* (hudba: bublák)

Bára: Lidé se začali bát, protože nikdo nevěděl, co se stane. (hudba: bublák)

Pamětník: *“Já jsem měl ten baťoh s tou kovovou lopatkou a já se začal bát, že kdo ví, kdo ví za co by tu lopatku měli, tak jí jsem ji v tom davu ještě na tom Václaváku hodil na zem.”* (hudba: bublák)

Lukáš: Strach kolem něj a přísný režim způsobil, že i obyčejná lopatka mohla být považována za zbraň. (hudba: bublák)

Bára: V listopadu 89 přišly další demonstrace a shromáždění a nakonec i dlouho očekávaná svoboda. A co by pan Šťastný přál dnešní mládeži?

Pamětník: *“Já jsem možná idealista, ale ať jsou hodní a poctiví, celý život.”* (hudba: chorál)

KONEC